

**Ocena osiągnięć naukowo-badawczych oraz dorobku dydaktycznego,
popularyzatorskiego i organizacyjnego dr Wojciecha Peszyńskiego ze szczególnym
uwzględnieniem dorobku stanowiącego osiągnięcie naukowe w związku z
postępowaniem w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk
społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji.**

Doktor Wojciech Peszyński studia na kierunku politologia ukończył na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w 2006 roku. Na tej samej uczelni w roku 2010 uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauki o polityce nadany przez Radę Wydziału Politologii i Stosunków Międzynarodowych na podstawie rozprawy „Telewizyjna reklama polityczna w polskich kampaniach parlamentarnych w latach 2001-2007” i z dniem 1.09.2010 r. został zatrudniony w Katedrze Filozofii i Teorii Polityki na Wydziale Nauk o Polityce i Bezpieczeństwie Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

1. Ocena osiągnięcia naukowego

Doktor Wojciech Peszyński przedstawił dwa osiągnięcia naukowe:

1. Monografię „Prezydencjalizacja kampanii wyborczych. Przypadek polskich elekcji parlamentarnych w latach 2005-2019” (Wyd. Naukowe Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, Toruń 2023, ss. 396)

2. Powiązany tematycznie cykl czternastu artykułów naukowych „Personalizacja kampanii wyborczych pierwszego i drugiego rządu w badaniach empirycznych”, który tworzą:

- Peszyński W. (2010), Społeczne oddziaływanie strategii tworzenia list wyborczych,, Preferencji polityczne", nr 1 s. 57—77,

- Peszyński W., (2011), Personalne aspekty rywalizacji wyborczej do Sejmu RP. Analiza zjawiska „jeżdżenia na gapę” na wybranych przykładach. „Studia Wyborcze" tom X, s. 47-68,

- Peszyński W., (2011), Kandydat czy partia? W poszukiwaniu determinant zachowań wyborczych elektoratu, „Preferencje polityczne" nr 2, s. 227-248,

- Peszyński W., (2012), Personalizacja kampanii parlamentarnej w Polsce 2011 roku, „Athenaeum Polskie Studia Politologiczne” nr 35, s. 62-77,
- Peszyński W., (2012), Personalizacja politycznych preferencji, „Preferencje polityczne” 3/2012, Katowice: Uniwersytet Śląski, s. 175-194,
- Peszyński W., (2013), Prezydencjalizacja zachowań elektoratu w roku niewyborczym 2012, „Political Preferences” 6/2013, s. 75-90, DOI: 10.6084/m9.figshare.841764,
- Peszyński W., (2014), Prezydencjalizacja zachowań elektoratu w 2013 roku na tle porównawczym z poprzednim sezonem „niewyborczym”, „Political Preferences” nr 8, s. 11-28, DOI:10.6084/m9.figshare.1194838,
- Peszyński W., (2015), Strategie personalne w wyborach do Parlamentu Europejskiego 2014. Próba oceny efektywności polskich partii, „Studia Wyborcze”, tom. XIX, s. 31-52,
- Peszyński W., (2016), Prezydencjalizacja zachowań wyborczych w elekcji parlamentarnej w 2015 roku, „Political Preferences” nr 12, s. 37-56. DOI: 10.6084/m9.figshare.4128951,
- Peszyński W., (2016), Presidentialization of Parliamentary Election. The Case of Polish Election of 2015, „Roczniki Nauk Społecznych” nr 1/(8)44, s. 87-106. DOI:10.18290/rns.2016,
- Peszyński W., (2016), Polish Presidential Election 2015 in the light of first and second order election conception, „Political Preferences” nr 13, s. 57-72, DOI:10.6084/m9.figshare.4284638,
- Peszyński W., (2019), Presidentialization of Electorate 's Behavior in the Election to Voivodeship Sejms in 2018, „Political Preferences” nr 24, s. 27-44, DOI:10.31261/polpre.2019.24.27-44,
- Peszyński W., (2019), Specyfika wyborów na urząd prezydenta Warszawy. Elekcja 2018 roku, „Studia Wyborcze”, tom XXVIII, s. 75-96, DOI:10.26485/SW/2019/28/5,
- Peszyński W., (2019), Systemic preconditions of centralized personalization of the election campaign to the Polish Sejm, „Athenaeum Political Science Studies”, nr63 (3) 2019, s. 34-49, DOI:10.15804/athena.2019.63.03.

Na wstępie mojej oceny muszę stwierdzić, że mam w tym wypadku do czynienia z dość nietypową sytuacją przedstawienia jako osiągnięcia zarówno monografii (art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i nauce), jak i cyklu publikacji (art. 219 ust. 1

pkt 2b ww. ustawy). Habilitant zdecydował się na to rozwiązanie, mimo faktu, że ustawa mówi: „posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:

a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, **lub**

b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b.

W konsekwencji otrzymaliśmy w mojej opinii dwa osiągnięcia koncepcyjnie częściowo komplementarne, ale także dublujące zawarte w nich treści. Przede wszystkim jeśli podstawą postępowania mają być oba osiągnięcia wydaje się, że właściwe byłoby nakreślenie w autoreferacie spójnej, komplementarnej narracji teoretyczno-metodologicznej odnoszącej się do obu osiągnięć. Takiego wstępu jednak mnie otrzymaliśmy. Habilitant w autoreferacie w sposób dość szczegółowy przedstawił teoretyczne i przede wszystkim metodologiczne założenia projektu badawczego, który został „skonsumowany” w treści monografii. Jednak brak jest w nim podobnego zabiegu w odniesieniu do cyklu artykułów.

Analizując je w autoreferacie habilitant skoncentrował się na prezentacji aspektów metodologicznych związanych z przeprowadzonymi badaniami empirycznymi i przyporządkowaniu poszczególnych tekstów kategoriom analitycznym wykorzystywanym do wyjaśnienia fenomenu personalizacji kampanii (za Karvonenem). Zabrakło mi w tym ujęciu syntetycznego ukazania badawczych wyzwań, które można wyrazić hipotezami, a jakie autor zamierzał podjąć w tym cyklu i które były autonomiczne względem hipotez zawartych w monografii. Wreszcie brak mi także wyraźnego ukazania związku pomiędzy dwoma osiągnięciami. Rozumiem, że fenomen personalizacji pozostaje w istotnej relacji z prezydencjalizacją o czym mowa w rozdziale drugim monografii. Jednak w moich oczach habilitant nie do końca potrafił na poziomie autoreferatu ten związek ukazać w wymiarze teoretycznym i metodologicznym. Z tej perspektywy cykl jest jakby po części „głosą” do monografii. Percepcję obu osiągnięć zakłóca także fakt, że w artykułach odnajdujemy wątki powiązane z treścią monografii (pięć artykułów poświęconych prezydencjalizacji) czy nawet hipotezy, które testowane były w obu osiągnięciach (np. artykuł „Prezydencjalizacja zachowań wyborczych w elekcji parlamentarnej w 2015 roku” i rozdział czwarty

monografii oraz artykuł „Presidentialization of Electorate 's Behavior in the Election to Voivodeship Sejmiks in 2018” i rozdział trzeci monografii).

Pierwsze pytanie merytoryczne odnoszące się do obu osiągnięć jakie staje przed recenzentem, dotyczy tego na ile odpowiadają one wskazanej dyscyplinie naukowej. W tym przypadku nie mam wątpliwości, bowiem zarówno monografia, jak i cykl artykułów dotyczą kwestii wyborów parlamentarnych, kampanii i zachowań wyborczych w kontekście istotnych koncepcji analizy ich ewolucji, jakimi są kategorie „prezydencjalizacji” i „personalizacji” bezsprzecznie w pełni „mieszczą się” w merytorycznym obszarze nauk o polityce i administracji. Moim zdaniem lokują się one na pograniczu subdyscyplin „systemy polityczne” i „teoria polityki”, a sam autor podkreśla, że w przeprowadzonej przez niego analizie zastosowanej na potrzeby monografii dominowało podejście marketingowe co znajduje moje zrozumienie.

Kolejne pytanie dotyczy tego na ile osiągnięcia wskazane przez habilitanta w wymiarze teoretycznym, metodologicznym i warsztatowym ukazuje autora jako badacza samodzielnego, gotowego do podjęcia roli uczestnika jako promotor i recenzent postępowań awansowych w przyszłości. W tym przypadku w pierwszej kolejności odwołam się do treści monografii i podkreślę bardzo mocne osadzenie rozważań autora w literaturze przedmiotu i to zarówno obcojęzycznej i polskojęzycznej. Habilitant w przypadku tej publikacji wskazuje teoretyczne źródła swoich analiz polskich kampanii, udowadniając znajomość różnych podejść i perspektyw eksplanacyjnych w interesującym go obszarze i nie bojąc się ich konfrontowania i polemiki, tworząc tym samym przekonujący teoretyczny grunt pod własne rozważania. Prowadząc je testuje sześć hipotez, które sformułowane zostały w sposób akceptowalny i adekwatny do treści rozdziałów. Z drugiej jednak strony rozproszenie wątków metodologicznych we wstępach do poszczególnych rozdziałów, koncentrowanie się w nich na aspektach instrumentalnych czy brak wskazania szerszych perspektyw teoretycznych do jakich habilitant odwołuje się w swojej rozprawie obniżają ocenę tej publikacji, która poprzez zastosowanie wspomnianych zabiegów sprawia w pewnym sensie wrażenie osadzonych we wspólnym kontekście prezydencjalizacji, ale połączonych *ad hoc* wątków.

Niestety w odniesieniu do cyklu artykułów, moja ocena nie jest tak pozytywna. Jak już zauważyłem wcześniej habilitant w autoreferacie nie zbudował metodologiczno-teoretycznego wstępu dla tego osiągnięcia. Większość artykułów ujętych w ten cykl to raczej interesujące, oparte o badania empiryczne, ale jednak studia przypadków. W ich treści autor z reguły pomieścił jedynie, krótkie wstępy omawiające zagadnienie wraz przywołaniem podstawowej literatury nie prowadząc żadnego „naukowego dialogu”. Jedynie w czterech

tekstach autor sformułował hipotezy badawcze, które jak jednak już stwierdziłem w wielu przypadkach pokrywają się z hipotezami zawartymi w monografii. Tylko jeden tekst zawiera rozbudowane wątki teoretyczne.

W wymiarze badawczym natomiast warto podkreślić, że przeprowadzone przez habilitanta w obu osiągnięciach analizy polskich kampanii są oparte o bogaty materiał empiryczny, zgromadzony przez dr. Wojciecha Peszyńskiego w ramach badań prowadzonych przez zespoły naukowców z Uniwersytetu Wrocławskiego i Uniwersytetu Śląskiego, w których habilitant sam uczestniczył, jak i badania przeprowadzone przez inne ośrodki i instytucje. W efekcie tego habilitant zgromadził obszerną bazę danych. Ponadto pracował w oparciu o obfity zbiór materiałów telewizyjnych, liczący blisko 40 000 sekund w 238 jednostkach. To ukazuje dr. Wojciecha Peszyńskiego jako badacza świadomego istnienia różnorodnych instrumentów badawczych.

Poważne wątpliwości budzą natomiast w moich oczach pewne kwestie merytoryczne. Zaczę w tym przypadku od omówienia monografii „Prezydencjalizacja kampanii wyborczych. Przypadek polskich elekcji parlamentarnych w latach 2005-2019” i w pierwszej kolejności wskażę w tym kontekście na brzmienie jej tytułu, a dokładnie zawarte w nim ramy czasowe 2005-2019. Takie potraktowanie perspektywy chronologicznej sugerowałoby symetryczne potraktowanie w zaprezentowanej analizie wszystkich elekcji parlamentarnych, jakie odbyły się we wspomnianym okresie. Zatem czytelnik mógłby się spodziewać, że tak zakreślony zamysł autora będzie skutkował porównywalną, tj. przeprowadzoną w oparciu o podobne dane i kryteria analizą wszystkich elekcji parlamentarnych, jakie odbyły się w latach 2005-2019 w kontekście ujawnienia się w ich przebiegu zjawiska prezydencjalizacji. Tak jednak nie jest, bowiem choćby w kontekście relacjonowania kampanii elekcje z lat 2005-15 zostały omówione w jednym (piątym) rozdziale liczącym 78 stron, czyli analizie każdej czterech pierwszych elekcji autor poświęcił średnio niecałe 12 stron, ale elekcja z 2019 roku została zaprezentowana w odrębnym rozdziale szóstym liczącym 46 stron. Rozdziały piąty i szósty, które w mojej opinii powinny być tożsame w wymiarze zastosowanych instrumentów i źródeł, różnią się także w tym ostatnim wymiarze. Habilitant bowiem analizując relacjonowanie sprezydencjalizowanych kampanii w serwisach informacyjnych sięgał w ich wypadku do przykładów różnych mediów, co budzi wątpliwości co do porównywalności tych danych. Ponadto analizując interesujące go elekcje autor w pozostałych rozdziałach koncentruje się na niektórych spośród nich, jednocześnie uzupełniając narrację przywołaniem kampanii wyborczych innych niż parlamentarne.

W świetle powyższych uwag na kilka krytycznych opinii zasługuje także konstrukcja monografii, którą tworzy sześć rozdziałów. Dwa pierwsze mają charakter teoretyczny. Pierwszy poświęcony jest prezydenckiemu i parlamentarnemu stylowi kampanii wyborczej. Autor analizuje w nim podobieństwa i różnice między tymi stylami w oparciu o siedem kryteriów, tj.: uwarunkowania ustrojowe, cel wyborów i zwycięzcy, nominacje kandydatów, główny produkt polityczny kampanii, strategię wyborcze, relacjonowanie kampanii w środkach masowego przekazu i zachowania głosujących. Drugi rozdział poświęcony jest zjawisku prezydenccjalizacji kampanii wyborczych i również ma charakter teoretyczny. W jego treści habilitant zaprezentował konceptualizację samego pojęcia prezydenccjalizacji w świetle różnych, w tym i krytycznych jej ujęć w literaturze przedmiotu. Merytoryczny i konstrukcyjny zamysł dwóch pierwszych teoretycznych rozdziałów w świetle zamysłu autora wydaje się być uzasadniony.

Kolejne rozdziały mają charakter empiryczny. Niestety na wstępie muszę zauważyć, że nie w pełni dostrzegam ich spójność w kontekście zawartych w nich treści skonfrontowanych z tytułem monografii. Trzeci poświęcony jest efektowi lidera w zachowaniach polskich wyborców i oparty jest o materiał empiryczny zgromadzony w trakcie ogólnopolskich badań ilościowych. W jego ramach autor zweryfikował dwie hipotezy badawcze. Treść sformułowanych hipotez jest akceptowalna, choć wątpliwości budzi odwołanie się w przypadku drugiej z nich do elekcji samorządowej z 2018 roku, która nie mieści się w zakresie merytorycznej analizy zapowiedzianej w tytule monografii. Treść rozdziału czwartego dotyczy roli debat telewizyjnych w kształtowaniu preferencji polskich wyborców. W tym rozdziale autor testuje jedną hipotezę badawczą, której charakter jest adekwatny do treści tego rozdziału.

Dwa ostatnie rozdziały poświęcone zostały relacjonowaniu sprezydenccjalizowanych kampanii w mediach w latach 2005-2019. Pierwszy z nich (piąty) dotyczy kampanii lat 2005-2015, drugi (szósty) kampanii z roku 2019. W pierwszym przypadku autor weryfikuje dwie hipotezy, a w drugim jedną. Jednak te rozdziały ukazują moim zdaniem istotną, wskazaną wcześniej słabość monografii, jaką jest jej asymetryczność w prezentowaniu analizy dotyczącej właśnie relacjonowania kampanii z lat 2005-2019. Przy założeniu, że oba te rozdziały dotyczą tej samej materii, wydaje się, że powinny służyć weryfikacji tych samych założeń badawczych. Jednak ze względu na zgromadzenie nie w pełni porównywalnego materiału empirycznego, okazało się to jak rozumiem niemożliwe. Ta kwestia skłania mnie do sformułowania jeszcze jednej uwagi pod adresem habilitanta. W

autoreferacie zapowiedział on weryfikację w treści monografii siedmiu hipotez, jednak w treści rozdziałów od trzeciego do szóstego odnalazłem ich jedynie sześć.

Sama konstrukcja cyklu też budzi moje wątpliwości. Po pierwsze ostatni tekst pochodzi z 2019 roku. Rodzi się zatem pytanie, czy mamy do czynienia ze względnie „żywym”, „toczącym się” projektem badawczym czy też epizodem z przeszłości badawczej habilitanta. Tym bardziej, że habilitant nie podjął próby jego powiązania ze swoim najnowszym dziełem czyli monografią „Prezydencjalizacja kampanii wyborczych. Przypadek polskich elekcji parlamentarnych w latach 2005-2019”. Po drugie interesujący, teoretyczny tekst („Systemie preconditions of centralized personalization of the election campaign to the Polish Sejm”), który w mojej opinii mógłby cykl otwierać, kreując kryteria i przestrzeń analizy w rzeczywistości go zamyka.

Ostatnie pytanie na które muszę sobie odpowiedzieć jako recenzent dotyczy tego, na ile zaprezentowane osiągnięcia są oryginalne i stanowią znaczny wkład habilitanta w rozwój dyscypliny. Niewątpliwie dr Wojciech Peszyński jest jednym z pionierów badań nad prezydencjalizacją kampanii wyborczych w Polsce. Jego monografia jest bodajże pierwszą pracą tego charakteru poświęconą wprost i w takim wymiarze tej tematyce. Cenne są w niej rozdziały teoretyczne, w których autor dokonał konceptualizacji tego pojęcia, zbudował modelowe ujęcie stylów kampanii oraz zanalizował relacje pomiędzy prezydencjalizacją i personalizacją.

W wymiarze metodologicznym opracował autorskie narzędzie służące do porównywania natężenia prezydencjalizacji w treści telewizyjnego serwisu informacyjnego oraz dziennika opinii. Wykonał ponadto kompleksowe badania dotyczące efektu lidera, preferencji społecznych w odniesieniu do debat telewizyjnych i pomiaru poziomu prezydencjalizacji telewizyjnych serwisów informacyjnych oraz treści dziennika opinii. Uwzględniając te aspekty uważam, że przedstawiona monografia, uwzględniając uwagi krytyczne dotyczące szczególnie jej aspektów konstrukcyjnych, metodologicznych i merytorycznych wnosi do nauk o polityce i administracji oryginalny i znaczący wkład.

Nie mogę jednak sformułować takiej opinii w odniesieniu do cyklu „Personalizacja kampanii wyborczych pierwszego i drugiego rządu w badaniach empirycznych”. Przede wszystkim to osiągnięcie jest znacznie słabsze w wymiarze metodologicznym i teoretycznym. Zawiera wiele wątków obecnych w monografii, choć z pewnością właściwsze powinno być sformułowanie, że to monografia zawiera wątki zaczerpnięte z cyklu jako chronologicznie wcześniejszego. Jego atrakcyjność teoretyczna jest też niższa od momentu ukazania się książki Marka Mazura „Polityka z twarzą”, choć należy tu zauważyć, że przywołany badacz z

Uniwersytetu Śląskiego korzystał z prac dr. Wojciecha Peszyńskiego. Nie będę zatem krył, że nie rozumiem dlaczego autor zdecydował się na tak nietypowe rozwiązanie formalne jak przedstawienie drugiego osiągnięcia, które parafrazując jego tytuł stało się niejako osiągnięciem drugiego rzędu obciążając w mojej opinii „hipotekę” habilitanta.

2. Ocena pozostałej aktywności naukowej

Po uzyskaniu stopnia doktora w 2010 roku habilitant opublikował (poza monografią i artykułami stanowiącymi osiągnięcia naukowe, o którym mowa w art. 219.1 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i nauce) jedną monografię „Walka na spoty po polsku. Przypadek polskich kampanii parlamentarnych w latach 2001-2007” (wyd. Adam Marszałek, Toruń 2012, ss. 295), która była poszerzoną wersją doktoratu, sześć artykułów w czasopismach naukowych oraz trzydzieści pięć rozdziałów w monografiach zbiorowych (w tym siedem haseł w leksykonie marketingu politycznego).

Problematyka jego publikacji ogniskuje się wokół kilku tematów, które zostały także w większości podjęte w przedstawionym osiągnięciu, a tym samym sugerują w odniesieniu do osoby dr Wojciecha Peszyńskiego swego rodzaju badawczą monokulturę:

- reklamy politycznej,
- wyborów i kampanii wyborczych,
- personalizacji kampanii wyborczych
- zachowań wyborczych.

Pewną odmianę stanowią pod tym kątem teksty poświęcone społecznym i politycznym aspektom sportu. Habilitant był także po 2010 roku współredaktorem pięciu monografii zbiorowych:

- Jeziński M., Peszyński W., Seklecka A., (2010), Wybory do Parlamentu Europejskiego. Media i marketing polityczny. Toruń: Wydawnictwo TNOiK,
- Jeziński M., Peszyński W., Seklecka A. (2010), Polityczne aspekty nowych mediów. Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek,
- Jeziński M., Peszyński W., Seklecka A., (2011), Wybory 2010. Polska i Świat. Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek,
- Jeziński M., Peszyński W., Seklecka A., (2012), Wybory 2010. Media i marketing polityczny, Toruń: Wydawnictwo UMK,
- Jeziński M., Peszyński W., Seklecka A., Szewczak W., (2013), Wybory 2011. Organizacja - przebieg - efekty. Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek.

Jako recenzent współpracował i współpracuje z redakcjami takich czasopism naukowych, jak: „Atheneum Polskie Studia Politologiczne”, „Polish Political Science

Yearbook", „Świat Idei i Polityki", „Political Preferences", „Nowa Polityka Wschodnia" czy „Media, Biznes, Kultura". Był także recenzentem wydawniczym dwóch monografii, opublikowanych przez Instytut Spraw Publicznych i UMK w Toruniu.

Prezentując efekty swoich badań dr Wojciech Peszyński od 2010 roku wygłosił referaty na 21 krajowych konferencjach i seminariach naukowych w różnych ośrodkach akademickich w kraju (Toruń, Rzeszów, Kielce, Lublin, Łódź, Wrocław, Bydgoszcz), w tym Kongresach PTNP i PTKS. Habilitant odbył także staż naukowy na Wydziale Nauk o Polityce i Administracji Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy.

Doktor Wojciech Peszyński był także wykonawcą w realizacji grantów finansowanych ze środków NCN: „Regionalna scena polityczna - wzorce rywalizacji w kontekście wyborów samorządowych 2010", „Pierwsze pokolenia wolności. Państwo, patriotyzm, demokracja w świadomości młodzieży studenckiej w Polsce i na Ukrainie - analiza porównawcza". Ponadto pracował w zespołach realizujących dwa projekty edukacyjne i popularyzatorskie finansowane ze środków Ministerstwa Edukacji i Nauki oraz pozyskał pięć grantów wydziałowych.

Niestety w wykazie publikacji przedstawionym przez habilitanta brak jest artykułów opublikowanych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH), tym samym, więc nie można określić sumarycznego impact factora publikacji umieszczonych w Journal Citation Reports (JCR). Natomiast według bazy Google Scholar (Harzing Publish and Perish) 38 publikacji habilitanta było cytowanych 124 razy, co pozwoliło określić wartość jego indeksu Hirscha na 6.

3. Ocena dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej

Doktor Wojciech Peszyński w latach 2006-2023 przeprowadził łącznie 4925 godzin zajęć, co oznacza około 290 godzin w roku akademickim. Prowadząc seminaria na studiach licencjackich wypromował 51 licencjatów oraz recenzował 68 prac licencjackich i magisterskich. Niestety w autoreferacie brak informacji o charakterze prowadzonych zajęć (poza seminariami) i opinii studentów na ich temat. Choć sam habilitant podkreśla, że w trakcie swoich zajęć stara się prowadzić je metodami projektowymi, czego konsekwencją jest między innymi wdrażanie zaprojektowanych przez studentów rozwiązań w funkcjonowaniu uczelni i innych instytucji. Przykładem może być projekt „Rozejrzyj się, nie zasłaniaj", który został wdrożony w trakcie rozgrywek Speedway Ekstraligi.

Jest promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim mgr Marii Lewandowskiej, przygotowującej rozprawę pt. „Poziom stroniczości politycznej stacji telewizyjnych w Polsce”.

Ciekawym przykładem aktywności dr Wojciecha Peszyńskiego jest jego praca, jako nauczyciela Wiedzy o Społeczeństwie oraz przedmiotu Historia i Społeczeństwo w IV LO w Toruniu. Gdzie miał okazję animować współpracę pomiędzy tą szkołą a jego macierzystym wydziałem. Aktywnie działa w PTNP jako członek zarządu oddziału toruńskiego, jego przewodniczący oraz wiceprzewodniczący sekcji badań wyborczych Towarzystwa. W tej ostatniej roli współorganizował dwie konferencje naukowe oraz cztery ogólnopolskie badania preferencji wyborczych. Dr Wojciech Peszyński był także członkiem powołanego przez Rektora UMK zespołu ds. wypracowania nowej koncepcji uniwersyteckiego pisma „Głos uczelni”. Był także twórcą wydziałowego profilu na portalu społecznościowym Facebook. W latach 2011-2017 był wydziałowym koordynatorem Toruńskiego Festiwalu Nauki i Sztuki UMK. W ramach popularyzacji nauki prowadził wykłady na Uniwersytecie Trzeciego Wieku, współtworzył studia podyplomowe „Komunikacja i Public Relations”, był trenerem w szkoleniach z zakresu lobbingu oraz prawnych i etycznych obowiązków dla pracowników służby cywilnej. Prowadził wykłady popularyzatorskie w różnych ośrodkach badawczych, był aktywnym komentatorem w mediach publicznych i prywatnych (12 stacji telewizyjnych i rozgłośni radiowych).

Jeśli chodzi o współpracę z otoczeniem społecznym to habilitant między innymi w latach 2013-2014 był członkiem zespołu MediaLab (przy WPiSM UMK), nastawionego na realizowanie projektów z zakresu komunikacji społecznej dla podmiotów zewnętrznych. W ramach tego zespołu był współautorem badań zleconych przez Prezydenta Miasta Torunia, a dotyczących analizy stron internetowych prowadzonych i finansowanych przez władze miasta. Był także członkiem zespołu doradczego przy pełnomocniku Prezydenta Miasta Torunia ds. Promocji oraz wykonał szereg ekspertyz dla instytucji publicznych i przedsiębiorstw prywatnych.

Był członkiem zespołów organizujących cztery konferencje naukowe: ogólnopolską konferencję naukową „Nowe media - „Dziennikarstwo obywatelskie i social media” w 2011 roku, „Wybory 2010. Media, prawo, społeczeństwo” w 2011 roku, „Wybory 2011. Media, prawo, społeczeństwo” w 2012 roku, Ogólnopolski Zjazd Katedr Teorii Polityki w 2019 roku. Ponadto kierował pracami przy organizacji dwóch kolejnych: seminarium naukowego Polish Political Science Yearbook oraz PTNP o. Toruń, pt. „Wybory 2018. Polska i Świat” w 2019 roku oraz międzynarodowego

seminarium „Divided Europe. Shaping Brexit and Common Future” w tym samym roku, między innymi we współpracy z Funduszem Wyszehradzkim.

4. Podsumowanie wraz z konkluzją

Przechodząc do konkluzji mojej recenzji, na wstępie pozwolę sobie na osobistą refleksję, że zadanie jakie przede mną stało było bardzo trudne. Przedstawienie przez habilitanta dwóch osiągnięć naukowych w formie w jakiej to uczynił, wytworzyło poważne wyzwanie. Jest ono związane z sytuacją, w której jeśli podstawą nadania stopnia mają być oba niezależne od siebie osiągnięcia, nieujęte w jeden cykl, nieobjęte wspólnym tytułem, to co ma zrobić recenzent jeśli jego zdaniem jedno z nich zasługuje na ocenę pozytywną, ale drugie na negatywną.

Dlatego też pozwolę sobie w sposób enumeratywny odnieść się do każdego aspektu oceny dorobku dr Wojciecha Peszyńskiego wskazując moją opinię na jego temat, a na końcu przechodząc do kwestii oceny osiągnięć i finalnej konkluzji.

Wysoko oceniam zaangażowanie dr Wojciecha Peszyńskiego w sferze budowania relacji wydziału i uczelni z otoczeniem społecznym. Aktywność popularyzatorska i organizacyjna dr Wojciecha Peszyńskiego zasługuje na ocenę pozytywną. Dorobek dydaktyczny także należy ocenić pozytywnie, choć brak informacji o prowadzonych przedmiotach (poza seminariami) i ich ocenie ze strony studentów jest zauważalnym mankamentem. Negatywnie oceniam umiędzynarodowienie dorobku dr Wojciecha Peszyńskiego. Brak bowiem danych o zagranicznych publikacjach habilitanta, udziale w konferencjach naukowych organizowanych za granicą i międzynarodowych projektach badawczych. Habilitant odbył staż w uczelni krajowej, a tym samym wykazał się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni. Pozostały poza osiągnięciami dorobek naukowy habilitanta jest bardzo obszerny i w mojej opinii zasługuje na pozytywną ocenę, choć wydaje się, że jego słabością jest swoiste trwanie autora w tematach „okołowyborczych”. Habilitant uczestniczył i uczestniczy w realizacji dwóch grantów finansowanych ze środków NCN i dwóch finansowanych ze środków MEiN.

Oceniając osiągnięcia naukowe uważam, że monografia „Prezydencjalizacja kampanii wyborczych. Przypadek polskich elekcji parlamentarnych w latach 2005-2019” jest pracą interesującą i wnoszącą nowy i istotny wkład do nauki. Autor dokonał w niej konceptualizacji tego pojęcia, zbudował modelowe ujęcie stylów kampanii oraz zanalizował relacje pomiędzy prezydencjalizacją i personalizacją, ponadto opracował autorskie narzędzie służące do porównywania natężenia prezydencjalizacji w treści telewizyjnego serwisu

informacyjnego oraz dziennika opinii. Jej słabością są przywołane w recenzji aspekty merytoryczne, konstrukcyjne oraz powtórzenia wątków z drugiego osiągnięcia.

Natomiast powiązany tematycznie cykl czternastu artykułów naukowych „Personalizacja kampanii wyborczych pierwszego i drugiego rządu w badaniach empirycznych” w mojej opinii nie zasługuje na ocenę pozytywną. Jest zdecydowanie słabszy na poziomie teoretycznym i metodologicznym. W znacznej mierze obejmuje prace o charakterze studiów przypadków. Sprawia wrażenie swoistego uzupełnienia monografii, zawierając wątki w niej występujące, które w jej treści zostały rozszerzone. Ponadto habilitant na poziomie autoreferatu w mojej opinii nie potrafił (nie chciał) uzasadnić związku pomiędzy oboma osiągnięciami, choć biorąc pod uwagę treść monografii zdawało się to niemal zabiegiem banalnym.

Konkludując, na podstawie Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce uznaję przedstawione osiągnięcia naukowych i dorobek za spełniające w stopniu dostatecznym warunek znacznego wkładu habilitanta w rozwój nauk o polityce i administracji i wnioskuję o nadanie dr Wojciechowi Peszyńskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji. Jednocześnie zaznaczam, że moją ocenę formułuję pełen wątpliwości, co do prawdziwych intencji i zamiarów habilitanta, których być może nie dostrzegłem.